

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2880/2024
26.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Мирослав Биљанић из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 564/24 од 21.05.2024. године, у седници одржаној 26.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 564/24 од 21.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 564/24 од 21.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 61/23 од 14.11.2023. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због изостале зараде за период од 19.04.2021. године до 27.01.2022. године исплати укупан износ од 90.405,70 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од 14.11.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 180.316,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 564/24 од 21.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23 – други закон), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете због изостале зараде, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену одговарајућих одредби материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Без утицаја на другачије одлучивање су ревизијски наводи којима се указује на одредбе акта Управе за кадрове РС МО бр. 10741-2 од 02.11.2023. године, имајући у виду да је тужена овај доказ приложила након закључења главне расправе, а нове чињенице и нови докази се сагласно члану 372. став 1. ЗПП не могу предлагати ни у жалбеном поступку, нити се посебна ревизија може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу ради накнаде штете поднео 19.04.2021. године, а вредност предмета спора је 90.405,70 динара.

С обзиром на то да се у овом случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**